

Det, der er behov for, er, at vi ser på, at vi kan ansætte flere til at aflaste dem, der er i arbejde, at vi kan sikre, at man har en tryghed i forhold til sin ansættelse, at man får mulighed for at få indflydelse på sit eget arbejde og kan udføre det tilfredsstillende, at man har mulighed for sammen med brugerne at tilrettelægge, hvad det er for noget arbejde, der skal udføres, og hvordan det skal gennemføres, så man tager udgangspunkt i den enkelte ældre, det enkelte barn, den enkelte syge i stedet for i nogle stive skemaer.

Regeringen og Dansk Folkeparti går med strukturreformen den stik modsatte vej: Man skaber en langt større utryghed og usikkerhed hos alle de offentligt ansatte. Finansministeren har klart givet signalet om, at der vil gå år, før den enkelte offentligt ansatte ved, hvor de skal være ansat fremover, og hvordan deres fremtidige løn- og ansættelsesvilkår bliver.

Dertil kommer så hele usikkerheden om, hvor mange der skal flyttes over til private firmaer, hvad enten det er ved hjælp af det, regeringen kalder frit valg, private aktører eller andet, men som jo alt sammen handler om, at man ønsker, at private firmaer skal ind og tjene penge på det, der i dag er offentlige opgaver. Det fører også til, at der bliver færre ressourcer, mere minuttyranni over for de offentligt ansatte og dermed dårligere arbejdsmiljø.

Vi har hørt flere gange i debatten i dag, at ordførerne fra regeringspartierne og Dansk Folkeparti taler om: Jamen det er jo ikke noget problem, de offentligt ansatte skal ikke være bange, for der er en tredjedel af de offentligt ansatte, der er over 50 år. Jeg håber ikke, at det betyder, at man lægger op til, at alle de offentligt ansatte over 50 år godt kan begynde at se sig om efter noget andet at beskæftige sig med i løbet af få år. Det synes jeg ville være meget dumt; de fleste over 50 år har stadig 10-15 gode år tilbage på arbejdsmarkedet, hvor de kan bidrage med al den erfaring, de har.

Det hjælper jo heller ikke den enkelte ansatte. Hvordan skal det hjælpe den enkelte ansatte i et plejehjemskøkken at få at vide, at der er mange ældre i den offentlige sektor, når de ikke ved, om de efter kommunesammenlægningerne fortsat vil have arbejde, og ikke ved, hvad det er for løn- og ansættelsesvilkår, de vil få? Hvordan hjælper det de enkelte ansatte i amtets socialforvaltning, som ikke ved, hvilken kommune i den nye region de bliver flyttet ud til, og som ikke ved, om de skal gå ned i løn, fordi der måske er andre, der har lavere løn på den arbejdsplads,

de kommer hen til? Der er masser af usikkerhed, og den usikkerhed blandt alle de mange hundrede tusinde offentligt ansatte betyder jo også, at de ikke kan udføre deres arbejde lige så godt, som de ellers kunne.

Hvis man ønsker at lave store reformer i det offentlige, så er de ansatte helt afgørende, og derfor burde det være helt naturligt for regeringen og Dansk Folkeparti at give garanti til de offentligt ansatte og sikre, at de hurtigst muligt får klarhed over deres fremtidige løn- og ansættelsesvilkår.

Et andet område er miljøet, hvor der er behov for, at vi yderligere opprioriterer hensynet til miljøet frem for kortsigtede økonomiske interesser. Men i stedet går regeringen den anden vej og flytter endnu flere miljøbeslutninger ud til kommunerne, der har en presset økonomi og derfor ofte vil se mere på deres økonomiske interesser her og nu og kun se på deres eget begrænsede geografiske område, og som ikke har mulighed for at have den faglige ekspertise, som man i dag har samlet i amterne.

Tilsvarende omkring planlægningen, hvor vi mener, at der er et stort behov for, at vi kan få en sammenhæng mellem arbejde, bolig, uddannelse og trafik, at vi kan sikre, at man kan bo og arbejde overalt i landet, og at man kan udvikle lokale arbejdspladser overalt i landet. Det taler for at styrke regionerne, sikre, at der er nogle, der sikrer en planlægning, så man ikke skal pendle i flere timer for at komme på arbejde, men at man faktisk har mulighed for at bo i nærheden af sit arbejde, og at der er en god kollektiv trafik, så man kan komme frem og tilbage.

Men regeringen og Dansk Folkeparti går den modsatte vej: Man atomiserer planlægningen, så der ikke bliver noget ansvar for sammenhængen, man forstærker den igangværende udvikling, hvor alting skal samles i store byer og folk skal pendle i flere timer, og man forstærker den udvikling, hvor vi har ghettoer med rige ét sted og med socialt udsatte et andet sted. Man øger uligheden i samfundet med den strukturreform, man lægger op til.

Kl. 17.20

Der er tilsvarende, som det også er fremgået af debatten både i dag og andre gange, hele spørgsmålet omkring uddannelse, om hele specialområdet på socialområdet, både med specialundervisning, med børne- og ungdomsinstitutioner og meget andet, hvor regeringen går ind og markedsgør store dele af den offentlige